Una maniobra política
¿Salvador Perarnau, president de la Generalitat?

La Campana de Gràcia ha publicat els següents versos, que han estat molt comentats. Hom els presta un significat de manifest. Diuen així:

ALS HUMILS

Feu que els humils vinguin a mi,
que sóc humil i pobre
i amb ells vull compartir
el poc o molt que em sobra.

Que prenguin tot el meu cor
i els sentiments que hi floreixen;
el cor és millor que l'or
per consolar els qui pateixen.

Els qui sou fills del dolor
que us recargola les venes,
veniu a mi, sense por,
i unirem les nostres penes.

Juntarem el pas i el cor
i anirem de cara al dia;
penseu que de la dissort
en neix—sempre!—l'alegria.

Les angoixes i els neguits,
els turments i les ploralles,
així que es troben units
van esdevenint rialles.

Veniu els qui cor endins
porteu la dura càrrega
que us aixafa pels camins
i us torna la vida amarga.

En la vostra humilitat
hi ha la gràcia encisadora
de la bona voluntat.
Humils, veniu a ma vora!

Jo sé que us entornareu
amb més cor perquè me'n sobra,
i els humils m'estimareu
perquè sóc humil i pobre.

SALVADOR PERARNAU

En ésser coneguts aquests versos a la Generalitat han promogut un gran enrenou. Alguns pessimistes deien que es preveia un canvi de President.

"El Be Negre" llança la "Unió de Llogataires"
Ciutadans! el pis és del qui l'habita

Esperàvem el número 100 per donar la gran campanada i demostrar que EL BE NEGRE és quelcom més que un setmanari mal anomenat bèstia. Des del primer dia, ens mouen ideals transcendents que si no els hem exposats ja, era que esperàvem guanyar-nos la confiança dels nostres amics. Ara, ja ens l'hem ben guanyada. ¿Per què esperar ni un dia més en l'obra de redempció de la humanitat?

JO, TU I ELL PAGUEM LLOGUER

Els nostres cossos viuen comprimits entre els quatre embans d'un pis. Ens falta llum, aire... Estem condemnats a respirar les emanacions de la immediata comuna. Els nostres fills pugen depauperats i frenètics. Les nostres mullers es marceixen faltades del contacte vital que proporciona el sol. Discurrim, cavilem, donem voltes i més voltes al cervell...

EXISTEIX UN PROPIETARI

Un propietari: un ésser repugnant, vil, fastigós, bocagrossa, camarut, estiragassat, biliós i execrable. Mentre nosaltres morim en la fosca, ell passeja el seu ventre repugnant entre jardins regats amb aigua de roses. Malparlen dels propietaris rurals! Infeliços ignars! ¿Què són els propietaris rurals a costat dels propietaris urbans? El propietari rural martiritza els ceps. Els propietaris urbans ens retorcen els membres del cos. Cada final de mes, ens vexen amb la presentació d'un rebut que és la penyora d'ignomínia. La rabassa morta... A cada pis de l'Eixampla existeix una rabassa morta i embalsamada. Cal aixecar en massa els estadants. Cal donar-los consciència de classe. Cal fer la revolució al crit d'

EL PIS ES DE QUI L'HABITA

El pis és de qui l'habita. Tot el dret romà, tota la revolució francesa, tot el liberalisme històric, tot el saltiró de la cardi, na, s'han buidat i concretat en aquesta consigna sublim: El pis és de qui l'habita. S'ha acabat el pagar lloguer. S'ha acabat la tirania de la portera. L'ascensor pot usar-se a qualsevol hora del dia i de la nit. Cal proclamar el sagrat dret a embussar el water. Mai més ens escurarem els peus. Ara vénen les tornes... els carrers ciutadans és just que la manifestació dels llogataires passi per entre camps, vinyes, horts, marges i altres excessos agrícoles. De la mateixa manera que els rabassaires demanaren la cooperació dels escamots, nosaltres hem sollicitat l'ajuda dels tramviaires, els quals es declararan en vaga i formaran d'uniforme al davant de la nostra manifestació.

I DESPRES...

Després, serà l'*acabose*. Els nostres rengles organitzats els oferirem a la força política que més bons tractes ens faci. Confidencialment, podem avançar que Acció Catalana Republicana s'hi interessa. Aquesta rosada perspectiva permet entrealbirar una futura majoria en algun dels futurs parlaments catalans. Aquesta majoria ens permetrà viure... en una era de justícia, llibertat i de major equilibri llogataire. A l'horitzó, avança l'exèrcit dels afiliats a propietari que es resisteixi al seu pas! Aviat, per a defensar les nostres aspiracions, sortiran uns quants setmanaris i també sortirà algun quinzenari.

AFILIEU-VOS A LA UNIO DE LLOGATAIRES!

Aquesta és la vostra bandera de salvació. La vostra i la nostra. Car si no us salveu vosaltres, nosaltres tampoc no ens salvarem. S'ha acabat allò del «salvis qui puguí». Es tracta que ens salvem tots. Jo, tu, ell, nosaltres, vosaltres i ells. Vosaltres us salvareu afiliant-vos a la Unió de Llogataires, que és l'organisme destinat a agrupar tots els estadants de Barcelona sota la sonsigna del pis és de qui l'habita. Vosaltres us salvareu pagant puntualment les quotes; nosaltres ens salvarem cobrant-les amb una puntualitat estricta.

LA REVISIO DELS LLOGUERS

La nostra oficina jurídica treballa activament en les demandes de revisió dels lloguers. La feina és molt complicada, car es tracta de reduir-los tots a zero. Per exemple, el qui ara paga vint-i-cinc duros, després de la revisió no pagarà res. El qui ara en paga deu, tampoc en pagarà cap. Es a dir que en el primer cas, la diferència és de vint-i-cinc; en el segon, de deu, etc. Cap demanda de revisió, doncs, es presenta igual. Això ens ha obligat a muntar una oficina completíssima, amb un personal especialitzat, molt paper i deu o dotze màquines d'escriure restades a deure al comptat. Ho hem de pagar tot i ho hem de cobrar tot. El no pagar lloguer costa molts diners.

PROGRAMA D'ACTUACIO IMMEDIATA

La Unió de Llogataires es manifestarà públicament, per primera vegada, amb una manifestació pública que celebrarem diumenge que ve al Penedès. Si la manifestació dels rabassaires va tenir per teatre

La situació municipal
Unes cases invisibles, però cares

Un dels problemes que més neguiteja l'Ajuntament actual, és l'aparició sobtada al mig de la Plaça de Catalunya, del costat del Sabó Chevalier, d'unes cases invisibles que no obstrueixen la vista del conjunt de la Plaça, però que poden ésser un veritable perill per a la població surrealista que hi ensopegui.

Aquestes cases, que són aquelles tan famoses que s'havien enderrocat i sobre les quals hi ha d'anys i anys un plet de 40.000.000 de pessetes, han aparegut ara sobtadament per veure si es podrien aprofitar de l'agonia de l'actual Ajuntament després de quaranta anys d'estar quietes. A les comissions no es viu i tot són anades i vingudes.

—Va a acabar el termini pel plet!—diuen amb veu cavernosa els radicals—. Què fem, desgraciats de nosaltres! Si no paguem els hereus de les cases invisibles, se'ns menjaran vius!

I les gestions van i vénen. L'Esquerra diu que no vol pagar. ¿Tota l'Esquerra? No pas tota l'Esquerra. El senyor Bertran de Quintana, bon jan, prou pagaria ell... —bé, ell, la ciutat, és clar—. Els radicals no estan per deutes, i la Lliga diria que sí si l'Esquerra no digués res.

A base del silenci passaria com va passar la declaració que no hi havia tal lenitat en la qüestió dels passos a nivell, quan en llurs informes l'havien declarada els advocats consultats, senyors Abadal i Hurtado.

Res... coses dels moribunds.

I DELS MORIBUNDS, QUE?

Sí, i dels moribunds, què? ¿Com queda l'Ajuntament?

Doncs, molt malament, ai, molt senzill. Els regidors de l'Esquerra han firmat tots llur renúncia, i les renúncies, en un paquet, estan preparades. ¿Que l'Esquerra torna a ésser derrotada (en una cosa important, s'entén)? Doncs, bruuum! la bomba. El paquet a la Generalitat, dissolució i tururut, qui gemega ja ha rebut.

TOTHOM S'AFANYA

Per això tothom s'afanya; a la porta de la Casa de la Ciutat hi ha una cua invisible: senyors que han d'ésser oficials segons, mossos de mercat, etc., etc.; fins aprenents d'escorxador! Fins n'hi ha que volen entrar... a l'Esquerra. N'hi ha, però, de modestos; un germà d'en Francesc Costa, per exemple, s'acontenta, amb l'ajut d'en Vinyals, d'ésser aprenent d'escorxador; els regidors expulsats, en canvi, s'acontentarien amb tornar a l'Esquerra. Els advocats, com diguérem, no manquen, i fins augmenten; havíem parlat del doctor Aiguader; ara hi podem afegir el senyor Aragai.

Bones notícies

El senyor Braulio Solsona, que era a Huelva, ha estat nomenat governador d'Alacant.

Ja s'acosta, ja s'acosta...

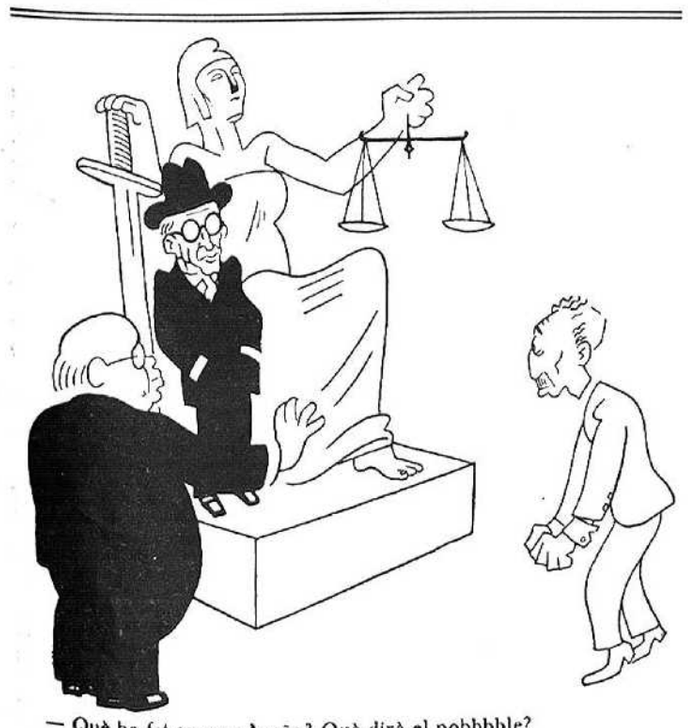

— Què ha fet senyor Azaña? Què dirà el pobbbble?
— Haurieu preferit que m'hagués endut en Dencàs, oi?

La Guillotina

Madrid, 10. — El Govern ha aplicat la guillotina a les oposicions. Amb aquest motiu, els senyors Lerroux, Maura, Botella Asensi, Franchi Roca i Martínez de Velasco ja no saben on tenen el cap.

Als medis governamentals hom lamentava que la guillotina no s'apliqui a les persones en lloc d'aplicar-la a les votacions. Es preveu una consulta amb l'especialista guillotinista senyor Joan Casanoves.

El divorci de l'opinió i de la humanitat i el de «L'Opinió» i de «La Humanitat»

El que era de témer ha succeït finalment. Les indiscrecions i malvolences que podien sortir de *L'Opinió* en sentir el dringar dels *durs al pis* del costat, han decidit finalment *La Humanitat* a deixar el pis de la Ronda de Sant Pere, per continuar des de la Universitat (l'ambient sempre il·lustra una mica), la fraternal lluita fratricida.

Així, lluny de suspicàcies i d'espionatges, ha pogut continuar la gran obra de constitució de la més gran editorial del món aprofitant la crisi americana que ha deixat Mr. Hearst a les capses.

Per tal d'estructurar-la i, en vista que no havia estat possible de reunir a Barcelona la Conferència del Desarmament, s'ha reunit la Conferència de *La Humanitat*. Com es pot pensar, EL BE NEGRE hi tenia el seu representant.

Com recordaran els nostres lectors, les gestions aferrissades havien arribat a reunir 105.000 pessetes, que alguns astrònoms feien arribar a 150.000 entre efectives i promeses. D'aquestes 150.000, fem memòria, se'n pagaren 40.000 que es devien al senyor Pich i Pon. Amb les que sobraven, però, no n'hi havia pas prou, perquè no era pas tot or el que lluïa (diem lluïa i no lluhia). Aleshores es celebrà la reunió per arbitrar recursos.

El senyor Tomàs i Piera tingué un bell gest. Havia d'aportar 50.000 pessetes i digué de bell antuvi que ell oferia una casa a Sans.

La cosa causà bona impressió. Als baixos es podrien installar el dipòsit de bobines i sis linotipes; a dalt, la redacció. Magnífic.

Tot el Consell d'Administració anà a veure el present.

La casa de Sans era una quadra de 4 m. (quatre metres) per 3 m. (tres metres). La casa no valdria més de 20.000 pessetes, amb una gran generositat.

—Ací sis linos?—va comentar un dels presents—. Sis màquines d'escriure, una a cada pis i gràcies.

Aleshores el senyor Tomàs i Piera s'explicà. El projecte era anar construint pisos; fer el rascacels de *La Humanitat* i oferir-lo per pal del zeppelin.

—Ja veieu que jo compleixo—digué el senyor Tomàs. Si no fem la torre, sempre pot servir de magatzem.

—Sí, està bé com a magatzem; hi podrem fer uns pisos i ens servirà; bé, home, tots fessin com vós.

—Veieu? Jo ja he complert, doncs; ja teniu les meves 50.000. Ara toca als altres.

—Com! ¿Això, aquesta porqueria, les 50.000?—saltaren tots—. Però si ens crèiem que era de més a més!

I se n'anaren molt freds i empipats a reprendre la Conferència de *La Humanitat*.

El diputat senyor Soler i Bru va prometre aleshores 100.000 pessetes. D'aquestes, 50.000 havien d'ésser en metàl·lic i les altres en accions de *La Campana de Gràcia*.

Però resultà que a *La Campana* en metàl·lic, només hi havia aportat 8.000 pessetes per ésser diputat, que li produeixen 12.000 pts. anuals, i en els cinc anys del mandat 60.000, com ja diguérem, el 150 per 100 anual. I a *La Campana* hi havia 4.000 pessetes de factures a pagar i 15.000 pessetes de rebuts per cobrar.

—Ah! encara—digué algú en sentir la segona xifra.

—Ei, que aquestes no hi entren, perquè són anteriors a la meva actuació.

—Bé, està bé; ¿i com marxa *La Campana*?

—Per ara només hi ha vuitanta duros setmanals de pèrdua.

—Però, aleshores, ¿com ens ho farem per pagar els sous que us heu assenyalat? ¿No us feu càrrec que el que cal són calés?

UNA SOLUCIO EN XIFRES

—No us preocupeu—saltà el senyor Companys—. Fem números. Hem reunit 150.000 pessetes (les pagades al senyor Pich no comptaven). D'aquestes n'agafem només el 10 per 100, que és el que necessitem cada mes.

—30.000 el 10 per 100? 15.000 voldreu dir!

—Bé; les altres vaig al Parlament i dic als diputats: au, tu, mil pessetes, i tu, mil més, i les faig en un moment. És pel partit!

—Però això no ho faràs pas cada mes!

—Bé; però hi ha el Foment d'Obres, la Companyia de Tramvies... tot seguit tindrem el necessari.

LA BONA SOLUCIO

Era, és clar, una mica violent acceptar la proposició del senyor Companys.

—No, no, no—digué el senyor Dencàs—. La solució la tinc jo. Mireu. Ara la Generalitat haurà de comptar setze autos; el qui els vengui, no podrà donar el 10 per 100? Això tothom ho fa. Hi ha 300.000 per atur forçós; el qui tingui la contracta, ¿qui li serà el 10 per 100? Per serveis de Sanitat hi ha al Pressupost 1.500.000 pessetes per construir un hospitalot i el camió antituberculós. Com que ja se sap, el contractista que s'ho ha d'endur... el 10 per 100... Res, no us apureu. Tindrem el 10 per 100 del Pressupost de la Generalitat. D'altres s'ho ficarien a la butxaca; nosaltres ho ingressarem al partit...

A Barcelona, com a Berlín,
es vol que hi pari el Graf Zeppelin

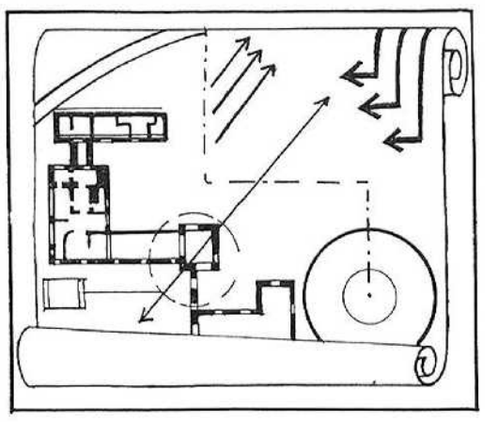

Un aeriport es va projectar
que tothom va admirar.

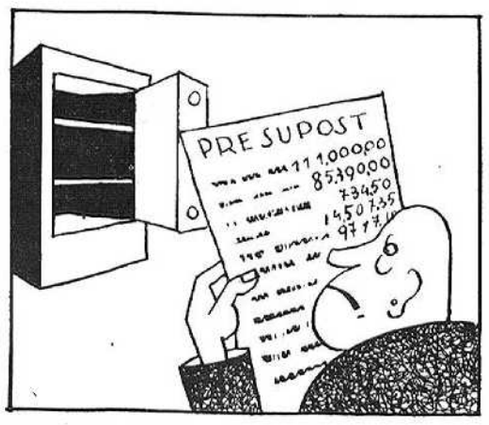

Però no hi ha peles per fê el pal
i el Zeppelin ens farà el salt.

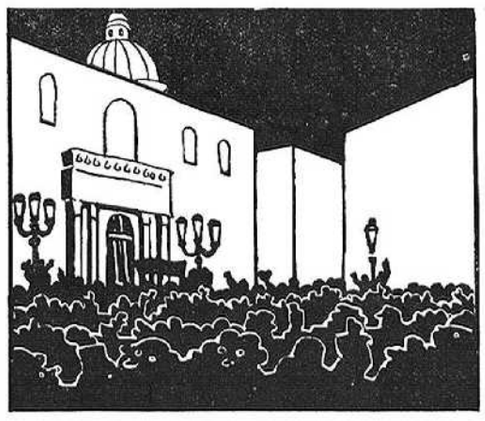

El poble en saber-ho s'ha sublevat
i el pal amb energia ha demanat.

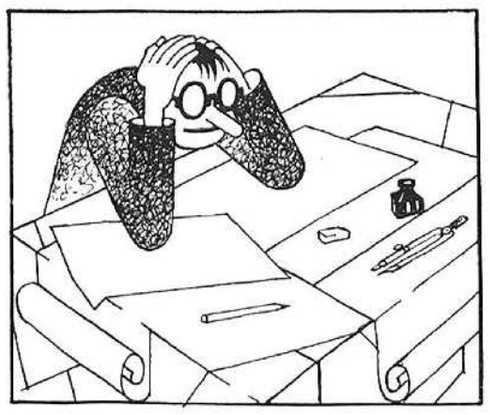

Què hi haurà, ben barat i resistent,
que l'amarri i l'aguanti de valent?

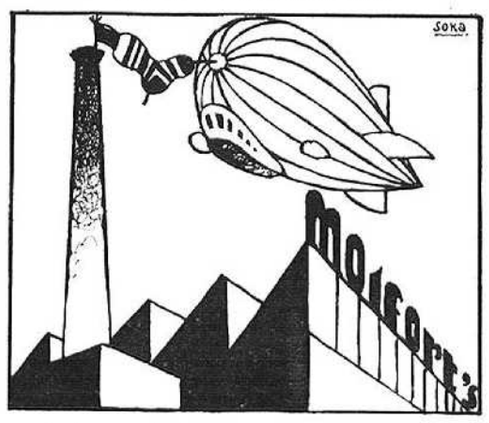

Però tot a la fi se'ns ha arranjat.
Amb un Molfort's ha quedat ben estacat.

La catàsfrofe de Viladrau

Madrid, 12. — En la seva habitual conversa amb els periodistes, aquests han preguntat al senyor Lerroux què opinava de la catàstrofe d'aviació de Viladrau.

—*Es obvio precisar*—ha dit don Alexandre—*que tales catástrofes sólo pueden atribuirse a la permanencia de los socialistes en el poder.*

Finalment, ha manifestat que el senyor Pich i Pon havia romput les aigües i que ell aviat governaria.

APARELL
Stewart Warner
"COMPANION"

Enxufable a la corrent alterna i contínua des de 100 a 135 volts.

Recepció immillorable en qualitat de to i potència.

Equipat amb antena interior de carret, no necessitant terra.

Làmpares modernes i altaveu inductor dinàmic.

Moble de gran luxe de metall antivibratori bronzejat.

De gran utilitat a casa, al dormitori, a l'auto, a la canoa, al camp, en els viatges, a l'hotel, a l'oficina . . .

Es l'aparell més petit del món; mideix 17.5 × 19 × 9.5 cms. i pesa 3 quilos.

Preu **375** pessetes

Distribuidors exclusius per a Espanya
VIVÓ, VIDAL i BALASCH
ENGINYERS
Corts Catalanes, 589 BARCELONA — P. Recoletos, 14 MADRID

Á Déu el que es de Déu; al Cèsar el que és del Cèsar, i al Pere el que és del Rahola

En el moment que trèiem la clau del pany de l'edició anterior i la deixàvem tancada (l'edició, no pas la clau), rebérem la lletra següent, que reproduïm amb la complaença natural i acostumada en casos similars:

«Sr. Director d'EL BE NEGRE:

Molt senyor meu i de la meva major consideració: Desitjaria que en rebre aquestes ratlles gaudís d'una perfecta salut com és ara la meva, A. D. G.

El motiu d'adreçar-li aquestes mal girbades ratlles, és per dir-li que, assabentat com estic que aquesta setmana que comencem hi haurà, com no pot menys d'esdevenir, un altre intent de vaga general, he ofert de nou els meus serveis a l'excel·lentíssim senyor Governador civil de la província (. D. g.), per tal de tornar a guiar un tramvia.

Aprofito l'avinentesa de donar-li aquesta notícia, per respondre el solt aparegut en el núm. 98 del periòdic de la seva digna direcció, corresponent al dia 2 dels corrents. Com haurà observat, insisteixo a sostenir el verb guiar i menyspreo el verb conduir que vostès oposaven al primer, perquè em consta que un i altre volen dir una mateixa cosa; que són sinònims, com si diguéssim. I com que a mi no em dolen prendes, perquè vegin que quan faig una afirmació estic prou documentat, retallo de l'«Enciclopedia Universal Ilustrada Espasa» (1) el següent article:

CONDUIR. 1.ª accep. F. *Conduire.*—It. *Condurre.*—In. *To conduct.* — A. *Führen, leiten.* — P. *Conduhir.* — E. *Guidi.* = v. n. F. *Convenir.* — It. *Convenire.* — In. *To suit.* — A. *Zum, Zweck führen.* — P. *Conduzir.* — E. *Fimvenigi taügi* (2). — (Etim.—del lat. *conducere*, formado de *cum*, con, y *ducere* (véase DUCE) llevar). v. a. Llevar, transportar de una parte (véase PARTE) a otra. || Guiar o dirigir hacia (véase ASIA) un paraje (véase PARAJE) o sitio (véase SITIO en BILBAO). || Acompañar a una o más personas (véase PERSONAS en MULTITUD) que pasan de un lugar (véase LUGAR en QUIJOTE) a otro, yendo al mismo tiempo (véase TIEMPO antes de salir de casa) encargado de dirigirlas (véase DIRIGIBLE) o gobernarlas (véase GOBIERNO y OBSTRUCCIÓN), o de lo uno o de lo otro (véase LO UNO Y LO OTRO) hasta el lugar a donde van (véase DONDE VAN) destinadas. || ENCAMINAR.